

[Glønborg]

fyldte veje, så farlige veje, at hvert skridt skal overvejes nøje, og også en erkendelse af, at enhver, der går på vejen, ikke bare træder med risiko for sig selv. Situationen er faktisk den, som et hold bjergbestigere må erkende, at træder én ved siden af og bærer sig ufornuftigt ad, kan det medføre, at hele holdet styrter.

Derfor er jeg glad for at kunne konstatere, at miljøministeren med det, der er lagt frem her, har bedt om at få lov at foretage det næste skridt, men at der også er en klar dokumentation for, at dette skridt er undersøgt. Man har, så vidt det nu kan lade sig gøre at forudsige, hvad der vil ske, prøvet at tage højde for de risici, der ligger deri.

Der er her i redegørelsen henvist til OECD-principperne for, hvordan vi skal tage skridtene fremad, og jeg synes, det er, hvad jeg vil kalde både fornuftigt og følelsesmæssigt rigtigt.

Jeg er også glad for, at miljøministeren har lagt tanken frem om eventuelt at oprette et miljøetisk råd, så vi kan være sikre på, at vi har alle tankemæssige og følelsesmæssige aspekter af problematikken med inde i billedet, at det ikke bare skal være kølig videnserkendelse, men at vi prøver at sætte det ind i en helhed.

Vi skal hverken smide følelserne eller fornuften over bord, men have begge dele med os. Jeg vil fra Kristeligt Folkepartis side sige, at vi er med på at tage dette skridt, men beder også om, at vi tænker os godt og grundigt om, inden vi tager det næste.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg vil gerne takke ordførerne for en lang række – ikke fordi jeg ønsker at give karakterer – hvad jeg vil kalde meget gode indlæg, som jeg synes lover godt for den videre debat om disse emner. Det var sådan set også, hvad jeg håbede på, da jeg oversendte redegørelsen til Folketinget. Jeg håbede, at vi kunne få en debat, hvor vi fik vendt en række af problemerne helt åbent, således at man ikke bagefter kunne sige, at vi overhovedet ikke tog højde for nogen af de klare problemer, der også er på dette område, men altså hvor vi samtidig kunne forholde os til den konkrete sag, og som jeg kan se efter de taler, der har været i dag, kan falde ud sådan, at vi kan give en tilladelse til Sukkerfabrikkerne på basis af deres ansøgning.

Til fru Dorte Bennedsen vil jeg sige, at jeg naturligvis er indstillet på i Miljø- og Planlæg-

ningsudvalget i de kommende uger at uddybe de spørgsmål, der måtte være, og uddybe redegørelsen dér, hvor der måtte være behov for det. Jeg synes også selv, at det kan være naturligt at slutte med en beretning. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg også har overvejet, hvordan man kunne forestille sig denne sag fik en passende afrunding, men jeg synes på den anden side, at det trods alt var rimeligst at starte her i Folketingssalen og – om jeg så må sige – ikke nøjes med at sende redegørelsen frem til udvalget med henblik på, at man dér drøftede spørgsmålet.

Fru Dorte Bennedsen talte om det rimelige og det urimelige i at satse på sukkerroeproduktionen. Det synes jeg er et relevant spørgsmål, men jeg vil dog understrege, at det, der er det afgørende, ikke er sukkerroeproduktionen, men frøproduktionen. Derved får det altså et langt videre perspektiv. Dette er også delvis et svar til fru Marianne Jelved. Det afgørende er i denne sammenhæng – for Sukkerfabrikkerne i hvert fald – frøproduktionen og ikke det, at vi her i landet pludselig skal til at producere sukkerroer, for det kan vi – havde jeg nær sagt – hverken leve eller dø af. Det er det videre perspektiv, der er det afgørende.

Jeg er i øvrigt meget enig i, at dette rejser problemer af mere principiel art om hele pesticidforbruget. Jeg mener i og for sig ikke, den konkrete sag rejser nye problemer, men jeg tror, at vi alle kan være enige om, at vi generelt har et for højt pesticidforbrug, og at vi derfor i andre sammenhænge skal arbejde med disse spørgsmål. Jeg synes, det må dreje sig om nogle dyberegående miljø- og landbrugsmæssige drøftelser, for at vi kan se, hvordan vi kan nedsætte pesticidforbruget. I den forbindelse bliver vi f.eks. nødt til at sige, at det er vigtigt at diskutere tingene i sammenhæng, fordi det, der skete med vores grønne marker, er måske nok, at vi får en mindre nitratudsjvning – det kan vi håbe – men til gengæld ser det desværre ud til, at vi har fået et øget pesticidforbrug, og det er et eksempel på, at vi har taget ét miljøskridt i en god retning, men dermed automatisk er kommet til at tage et andet i en dårlig retning. Jeg er meget indstillet på, at vi fortsætter disse drøftelser også med landbruget.

Jeg er i øvrigt enig med fru Dorte Bennedsen om, at det er vigtigt, at vi får drøftet de generelle perspektiver i forbindelse med det, vi nu tager